

שלמה בן-מזל-טוב

(קושטא סוף המאה החמש עשרה — אחרי 1510)

א

עורי יונתי יפתי

(הסימן הוא שלמה בן מול טוב)

----- / -----
 עורי יונתי יפתי / עמדי נא וצאי לקראתי.
 צת דונך בחור בארץ / יונתי בחוט שני שפתותיך.
 קומי אורי כי בא ארךך.

שערך דמה עדר עזים / נאנה צנאריך בקרוזים.
 זה דונך בחור בארץ / יונתי בחוט שני שפתותיך.
 קומי אורי כי בא ארךך / זה דונך בחור בארץ.

5

לקחי נא את אפרוסיך / סגן נכרים גולגך.
 בוסך שימי יד מונך / יונתי בחוט שני שפתותיך.
 קומי אורי כי בא ארךך / בוסך שימי יד מונך.

א

2 עת הזמיר, ע"פ שיר השירים ב, יב. רוב הטורים במיט
 זה מיוסדים על מסוקי שיר השירים ולא אעיר עליהם
 במיוחד.

3 קומי אורי, ישעיה כ, א.

8 שימי, ע"פ ישעיה נא, כב.

לא

שלמה בן-מוליטוב

10 מה-תקמי בין הגאיות / צנארף מגדל עם תלפיות
וננסף דיות גם איות / יונתי כחוט שני שפתותיך.
קומי אורי כי בא אורף / וננסף דיות גם איות.

15 קריצי בת ציון גילי / עלזי ושקחי. הוחילי.
לאל קומי רני צהלי / יונתי כחוט שני שפתותיך.
קומי אורי כי בא אורף / לאל קומי רני צהלי.

באי בית אל נצלת חסן / השמחוי אל לבות בוסן.
אכן ראשה אכן בו חן / יונתי כחוט שני שפתותיך.
קומי אורי כי בא אורף / אכן ראשה אכן בו חן.

20 ננכירך שם אל דור דורים / נשא צינינו אל הקרים
יחד נוגנים אחר שרים / יונתי כחוט שני שפתותיך.
קומי אורי כי בא אורף / יחד נגנים אחר שרים.

מנגנים אחבירה מלים / במצלמים וקצלצלים.
אז ישירו יונקים עוללים / יונתי כחוט שני
שפתותיך.
קומי אורי כי בא אורף / אז ישירו יונקים עוללים.

13 הריעי, ע"פ צפניה ג, יד.

16 בוחן, ע"פ תהלים ז, י.

19 נשא, ע"פ תהלים קכא, א.

20 נוגנים, ע"פ תהלים סח, כו.

22 מנוגנים, יותר מנוגנים. אחבירה, ע"פ איוב טו, ד.

25 זאת קומתך דקמה תמר / בקבוד הַיְפוֹת תתִּימַר.
 אַלּוֹן, תַּרְנֶזֶה לךְ יֵאָמֵר / יוֹנְתִי כְחוֹט שְׁנֵי שְׁפֹתֶיךָ.
 קוֹמִי אוּרִי כִּי כָּא אוֹרֶךְ / אַלּוֹן תַּרְנֶזֶה לךְ יֵאָמֵר.

לְקִרְאָת צְמָא כְּמָה שְׁנַיִם / מִי שְׁפֹתֶיךָ שׁוֹשְׁנִים,
 הַקִּבְיָא וְרַצִּי בְּנַגִּיִּם / יוֹנְתִי כְחוֹט שְׁנֵי שְׁפֹתֶיךָ.
 קוֹמִי אוּרִי כִּי כָּא אוֹרֶךְ / הַקִּבְיָא וְרַצִּי בְּנַגִּיִּם. 30

טוּבוּ דוֹרְיָךְ מִיַּיִן / טוֹבַת מַרְאֵה יְפֹת עֵינַי.
 כָּל הַיְפוֹת נִגְדָךְ אֵין / כְּחוֹט שְׁנֵי שְׁפֹתֶיךָ.
 קוֹמִי אוּרִי כִּי כָּא אוֹרֶךְ / כָּל הַיְפוֹת נִגְדָךְ אֵין.

ב

שובי יפת עין

(הסימן הוא שלמה בן מזל טוב)

--- v -- / - - - v - -
 שׁוּבִי יְפֹת עֵינַי / רְנִי כְשִׁירְיָךְ
 וּצְאִי לְקוֹל מְחוּל / מַצְדֵי לְתַפְיָךְ.
 דְּבַשִּׁי לְתַפְאֲרֶתְךָ / כִּימִי נְעוּרְיָךְ.
 הַשְׁמַחֲוִי לְאֵל / כִּי הוּא אֲדַנְיָךְ.

26 אלון, כינויי שבח כאן.

28 לקראת צמא (ישעיה כא, יד), לקראת צמא גאולה.

ב

1 יפת עין, כנסת ישראל, ע"פ שיר השירים א, טו.
 2 תעדי, ע"פ ירמיה לא, ד.

- 8 מה תולי גולה / בינות מצעניך
 התעוררי קומי / ושבי בצרניך.
 הן קרבה צמח / יונה, ודוביך
 ירוו צדי בקר / הוד צורוניך.
 בואי לפסיה / לרעות צדריך
 10 כי ממקור דמדם / יצלו וארניך.
 נאנה מצננה / נונה בקבניך
 היו כתוא מקמר / גולים גאלניך.
 מתחננים לבוא / לחסות כנסיך
 נהמו כמו יונים / ללין בשדניך.
 15 זכרה בגי ציון / הן הם זרניך
 ספיר ובר גזר / תם הם פניניך.
 לשלום אסיבניך / שאלי, ועלניך
 זנח אלניך / עושך ובוצלניך.
 טור יקפה יהלום / תצדי בארניך
 20 גם יקבשו צדק / מלכך וכהניך.
 יבקן בנו לוי / לפני אליהיך

5 מה תולי, מה תלכי.

10 ממקור דמדם, של העדרים, ישראל.

11-12 בבניך... כתוא מכמר, ע"פ ישעיה נא, כ. גאולך, חגולים
 שיהיו גאולך.

14 ללין, ע"פ שיר השירים א, יג.

17-18 לשלום, ע"פ "ציון הלא תשאלי לשלום אסיריך" ליהודה
 הלוי.

19 באוריך, באורים ותומים.

20 ילבשו, ע"פ תהלים קלב, ט.

21 בנו לוי, הכהן.

שיר עלי דיון / על קרבנותיך.
בפלות למזבח / על אה ומוקדיך
או שלמי פרים / בצנה, שפסתיך.

ג

מריבה נהיתה

- - v - - - v - - - v

מריבה נהיתה בינות חברים
ועל סדרם שנים הם ופשרים.
והראשון אני צמד בדגלו
עלי שני, וכה הרים בקולו:
אני הוא הבכור, אהל ואשלים. 5
והגולים בקדי הם גאלים,
והקשים אני הופך לראשים,
והנשים אני עשה אנשים:
ואתה מתפוף רצים לרבעים.
תמור כלים בקלים תת לאצים. 10
והחושים צשיתמו חבושים,
וקאלים אבלים נחלשים,
ונקצרים קה קל-הנקצרים

24 שלמי, ע"ם הושע יד, ג.

ג

- שיר זה הוא שיר-זיכוח בין האותיות מי חשובה ממי.
- 2 שנים הם ועשרים, עשרים ושנים אותיות
- 3 והראשון, האלף על הבית.
- 13 הנצרים, היצורים.

לה

שלמה בן-מזל-טוב

- ונשקרים תהפך הנשרים.
 15 אֲנִי שָׁנִי לְרֹאשׁוֹן שָׁח בְּבָכֵי:
 הַשְׁכַּחְתָּ לְטוֹב בְּרָכִי וְעַרְכִי.
 אֲשֶׁר כָּל-תֵּל לְחַבֵּל אֶהְפָּקָה.
 וְצוּר בָּרָא בְּרֹאשִׁית בְּתַבּוּנָה,
 וְכָל-אֲרוּר לְכָרוּר אֶהְפָּקָה.
 20 וְרוּשׁ לְבְרוּשׁ, אֲשֶׁר אֲתִי בְּרָקָה;
 לְכָה אֶל-הַשְּׁלִישִׁי תִּפְקַדְנֹו.
 אֲשֶׁר לְמוֹד לְגִלְמוֹד יִהְפָּקְנֹו.
 אֲנִי גָמַל בְּשִׁמְעוֹ הַתְּמוּרָה
 צָצְקָה הָאָרֶץ, בָּרָה וּמְרָה:
 25 רָאוּ, אֲחִים, אָנוּשׁ מִכְּצִיס וּמִקְנִיא,
 וְכֹא אֵלֵי לְהִנְקִיר אֶת-עֹנִי.
 הֲלֹא דוֹלִים אָנִי עֲשֵׂה גְדוֹלִים,
 וְכֹר נָכַר וְכֹן דוֹלִים דְּגוֹלִים,
 מִצְנָגִים יְהוּ כִי הַמְצָנִים,
 30 וּמִרְגוּצַּ לְמַרְיָצַ בְּאוֹנִים;
 לְכָה אֶל הַרְבִּיצִי, תֵּן מְרִיבוֹת,
 אֲשֶׁר נוֹתֵן לְאֵבוֹת הַדְּאֵבוֹת,
 וְכֹן נוֹתֵן תְּמוּרַ מְעוֹת דְּמְעוֹת,
 וְהַעֲבִים עֲקָדִים נֶקַ לְרְעוֹת.

25 אנוש, פרסוניפיקציה כאן של האותיות, וטענת הבית היא כנגד הגימל.

28 דולים, שואבי מים.

34 והעבים, ובמובן השמנים (ע"פ ירמיה ד, כט), לרעות, לרנות (ע"פ בראשית מא, ג).

- 36 וכשמוצ רביציי קם בקמח
 וצנה לשלישי בן קצצמה :
 הלא נבל קפי נכדל ונפרש,
 והנורא מבקש בי ונדקש,
 והנשים אשר קף הן גרושות
 אני דורשן ותהינה גרושות :
 40 ואת נותן לכל-נצים ונצים,
 וכן מפשה משנצים משנצים.
 ולמה לא תבדף הא ומדלק
 אשר תוף לב ישו להב ונדלק.
 45 ומהא באשר שמע מריבו,
 וצר לו וקמתו בצרה בו :
 שמע נא מחליף המן ברתו,
 ואיש חל קף נחבל מלאכתו
 תשו נחים לנדחים קננה,
 50 ואיש סצנה קף ימצא מצודה.
 אני קפול קשם נכבד ונורא,
 וצדי הם באברהם ושרה.
 ואם לקף מלצף על-פגם את,
 לכה אל נו אשר שת חח לחום.
 55 להנות ארדפה, אף לא להונות,
 וקול צנות יספף לצונות.

38 והנורא, והשם הנורא, בן די האותיות.

43 ותדלק, ותרופ אחריו.

47 מחליף המן, הדלות המחליפה את המן (אוכל) ברעב.

52 באברהם ושרה, שבשמותיהם נמצאת הא.

- אָוִי שְׁשִׁי יִתְרַף לְחַמִּישִׁי:
 וְלָמָּה מוֹקֵף תִּשְׁבַּח וְתִשִּׁי.
 אֲשֶׁר יִנְהַה קֶה בִּי יִיף וַיִּנְהַה.
 וְכָל מְרָה אָנִי מוֹרָה וּמְרָנָה. 60
 וְשִׁבְחָתָּ לְטוֹב אֶרְחִי וּרְבִיעִי.
 וְלָמָּה לֹא תִבְדָּף הַשְּׂבִיעִי.
 אֲשֶׁר בְּנֻנּוֹת יְשׁוּ בְּנֻנּוֹת קְדוּשׁוֹת.
 יִפְתּוּ וְפֶתַח וְצַר צֶנֶר קְדוּשׁוֹת.
 וְהִזִּין אָוִי סִגְר בְּזִינִי. 65
 וְלִהְרוֹג אָח מְאֹד בְּעַס בְּקִינִי:
 הֲלֹא אֱלֹהִים אֲוִילִים, אָח תְּשׁוּנָה,
 וְצַר צוּר, וְאִישׁ מִדָּה לְמִדָּנָה.
 וְעַמִּי הַנְּצָרִים הֵם נְעוּרִים
 וְעוֹזְרִים, כִּי בְּצוּי נִצְוֹרִים. 70
 וְאַתָּה מֵאִין מֵאַזֵּן בִּי וּמִקְשִׁיב,
 וְהַמְרִים זְמָרִים לִי לְהִשָּׁיב,
 חֲדַל מִנִּי וְאַל תִּקְנִיט וּמִקְנִיא.
 לְכֶה סִפּוּר בְּמוֹמֵי הַשְּׂמִינִי,
 אֲשֶׁר מוֹרִים יְהַסֵּף לְחַמּוֹרִים. 75
 וְצַל רְמִים חֲרָמִים שָׁם וּמִחְרָיִם.
 שְׁחֹק, הַאִינִי לָךְ בְּשֵׁת וּמוֹסֵר
 אֲשֶׁר תִּפְעֶשֶׂה אָנּוּשׁ מוֹסֵר מִחְסָר.
 וְהַחִית אֲזִי לְזִינִי גִעְגָּה בְּךָ:

59 ינהה, ישא נהי.

64 וער, וערירי.

- 80 הַשְׂכַּחְתָּ לְמוֹמֶךָ וְדַרְבָּךְ.
 וְכֵן גּוֹלִים גּוֹלִים וְעֹשׂוֹקִים.
 וּמְזֻקִים יְהוּ בֵּי מַחְזֻקִים.
 לְכָל-דָּוָה אֲנִי מְבֹנֶה לְשִׁמְחָה.
 כָּל מְלֶה מְחִילָה וְסִלְיָה.
- 85 לְסוֹרִים סוֹחְרִים, צוֹקוֹת צְחוֹקוֹת.
 לְשֵׁב שֶׁבַח וְהַרְקוֹת רְחוֹקוֹת;
 וְשִׁמְתָּ צִיָּנָה בֵּי לְהַרְיָצִי.
 וְשִׁכַּחְתָּ לְמוֹם אֶחָד הַתְּשִׁיבִי.
 אֲשֶׁר עָשָׂה לְכָל רוֹדִים טְרוּדִים.
- 90 וְהַרְנַחֲתִים טְרוּחִים גַּצְבָּדִים.
 תְּשִׁיבִי אֶזְבָּב וְשִׁמְעוּ, קָם בְּקוֹמָה
 וְקוֹפָה, עַל שְׂמִינִי, גַּם בְּחִמָּה.
 וְגַם: הֵן הַנְּבִיאִים גְּתַבְּאִים בָּךְ.
 וְהַנְּפִים וְחַפִּים עַל גְּתִיבָךְ.
- 95 וְכֵן חוֹבוֹת, וְכֵי טוֹבוֹת וְאוֹרוֹת,
 וְלִהְרוֹת אֲנִי נוֹתֵן טְהוֹרוֹת,
 וְהַנּוֹשִׁים נְטוּשִׁים בֵּי לְחֵרוֹת,
 לְעֶרְוֹת אִישׁ אֲנִי נוֹתֵן עֲטָרוֹת;
 וְאִם יֵשׁ נִפְשָׁךְ לְפָגוּם בְּמוֹמִים
 הֲלֹא יוֹד עָשָׂה תַּמִּים תְּמוּמִים,
- 100 וְעוֹף עֶזְרָה וְכָל רֶעֶה לְרַעֲיָה,
 וְשֵׁת שֵׁת וְהַרְמָה רְמִיָה.
 וְאֵף הַיּוֹד מֵאֵד טָרָה בְּשִׁמְעוֹ,
 וְעַל כֵּן גִּדְּמוּ אֲחִיו וְרִיעוֹ:

לט

שלמה בן-מזל-טוב

- 105 מִשָּׁל קְדָמוֹן, לָאֵחָ אָחִיו מִסְלָסֵל
 וְכָל פּוֹסֵל בְּמוֹמוֹ הוּא יִפְסֵל,
 אֲשֶׁר יִתֵּן לְאִישׁ צָלָה צְלָטָה,
 לְאִישָׁה הִזְתָּה שָׂרָה שְׂרִיטָה.
 לְבוֹשׁ צָדִים אֲנִי מְשִׁים צְדִיִּים,
 וְתַסַּת מֵת תִּסְחֶיהָ מֵת לְחַיִּים, 110
 אֲנִי קָטָן בְּתַבְנִיתִי, אֶקַּל רֹאשׁ
 לְכָל שִׁבְטֵי יִשְׂרָאֵל, לֵךְ וְתִפְרָשׁ,
 רִדְף הַקֶּף אֲשֶׁר אֵינוֹ מִפְּחַד,
 אֶקַּל כָּל בֵּי מִיֶּסֶד בּוֹ מִכַּחַד;
 לְאַרְצָךְ בּוֹל יֵשׁוּ קְבוּל וְתִדָּל 115
 דְּבַשׁ זָבַת לְכַזְבָּת וְתִחְדָּל.
 אֲזִי קָף מְאַרִיךְ כִּפּוֹ צְלִי קָף,
 וּפְיוֹ צֵל זֶה מְאֹד תִּכְבֵּף וְאֶקָּף;
 רְאוּ חֲצִי אֲשֶׁר חָלַק בְּכַפְלוֹ,
 אֲנִי חָמֵשׁ סְפָעִים רַב כְּגִילוֹ, 120
 וּבִי יִקְנֻוּ מְתֵי סְפָעִים כְּסָפָעִים,
 בְּצַת נִיֶּסָה כְּגִסָה נְאֻסָפָעִים,
 וְתַמְאֹס כְּמוֹ סָגֵר וּמוֹקֵס
 לְקַחְנִי וְתִזָּה בִּי מִכְּבֵס.

110 ותחת מת, אם מוסיפים יוד למת הוא נעשה מתי, אנשים חיים.

117 מאריך כפו, כך במקורות. ושמה צ"ל: מאריך אפו.

119-120 ראו חצי, היוד היא חצי כף וכף בגימטריא מאה שהיא חמש סעמים עשרים כגמטריא של יוד (עשרים).

121 מתי ספיים, כינוי לעניים החוזרים על הפתחים.

- 125 וְלִמָּד יַעֲשֶׂה גוֹיִם גְּלוּיִם
וְהוּא נוֹטֵן לְכָל סִיִּים חֲלִינֵי
אֲנִי לִמָּד מֵאֵד יִלְאַה וְיִבּוּל:
הִנֵּשׁ לַשְּׂאֵת בְּחִרְשָׁה זֹאת וְלִסְבֵּל ?
שָׁמַע, עֲשֵׂה לְכָל נְאִים נְקָאִים,
וְעוֹף יִדָּא יִדָּא בְּקִלְאִים, 129
אֲנִי עוֹמֵד לְנֶס עֲמִים בְּאֶמֶן,
וּמִגְדְּלֵי לְאוֹת צְלִי וְסִמּוֹן,
וְנִמְלוֹטוּ פְּעָמָיו נִמְלִטוּ בֵּי,
יִמְךָ מֶלֶךְ, וְאִין תְּכַלִּית לְטוֹבֵי:
הֲלֹא כֵּם יַעֲשֶׂה רוּדִים מְרוּדִים, 135
וְהַחֹרִים חֲמוּרִים וּמְנוּדִים,
וְהַמֶּם יַעֲנֶה בְּבִכֵי לְלִמָּד:
הֲלִנְצַח יְהִי הַרִיב בְּהַתְּמַד ?
וְאַתָּה תַעֲשֶׂה חוֹשִׁים חֲלוּשִׁים,
וְנִשְׁשִׁים יְהִי צָרָף שְׁלִשִׁים, 140
שְׁנַיִם יְהִיו עָמִי שְׁמוֹנִים,
וְשֵׁל שְׁלֹם וְהַבְּנִים מְבִינִים:
וְהַנּוֹן יַעֲשֶׂה מוֹדִים מְנוּדִים,
וְהַדוּדִים יְהַסֵּף אֶל הַדוּדִים,
וְעוֹ הַנּוֹן מֵאֵד צָצַק בְּקוֹל רֵב: 145
רְאוּ הַמֶּם הִכִּי אֲנִי כְּמֵאֲרָב,
אֲשֶׁר נוֹטֵן לְכָל זֹנוֹת מְזוֹנוֹת,
לְאִישׁ דַּעוֹת דְּקַעוֹת נְאֻסוֹנוֹת,
וְכֵן צִין בַּע אֲנִי הוֹפֵךְ לְכַפְּנוֹ.

- 150 וְעִיר שׁוֹאָה אֲנִי מִחֲלִיף לְשֹׁאֵנוּ.
 וּבְקָרִים אֲנִי נוֹתֵן גְּהָרִים
 לְצֶם נְצֶם וּבְצוּרִים גְּצוּרִים;
 וְשִׁבְחָה לְסִמְךָ אֵין מִתְקַן.
 אֲשֶׁר עָשָׂה לְכָל-מוֹקֵן מִסְּגוֹן.
 155 וְהַמְרִיחִים לְמִסְרִיחִים הִשְׁיִבָּן.
 וְהַבָּבֶן בְּפִיו יִהְיֶה לְסַרְבָּן.
 וְאֵן סִמְךָ לְנוֹן עָנָה בְּרַעַד:
 אֲנִי אֶהְיֶה לְכָל-מַעַד לְמִסְעָד.
 הֲלֹא אִם תַּעֲשֶׂה אֶתָּה גְּמוּכִים.
 160 בְּצִאֲתֶךָ הֵן אֲנִי אֶעֱשֶׂה סְמוּכִים.
 לְמִלּוֹת הַמְדַבֵּר תַּת מִסְלוֹת
 וְלֵאמֹת אֲשֶׁר גּוֹלוֹת סְגִלוֹת;
 רְאֵה עֵין אֲשֶׁר דְּרָכּוֹ לְחִמְרוֹת.
 לְבַר בַּעַר וְלִבְרוֹת עֲבָרוֹת.
 165 וְהַעֲיֵן אֲנִי סִמְךָ יְהִרְף:
 פָּגַם גְּמַצָּא בָּךְ, הַתְּרַשׁ וְהִרְף
 מֵאֵד, אֵן גְּפִתְחוּ אוּרִים וְתוּמִים,
 וְעִמְךָ הֵם אֲסוּרִים וְסִתּוּמִים.
 וְכָל-אִישׁ מִתְקַר דַּעַת אֲמֵלֵא,
 170 וְנוֹשְׁעִים מֵתִים נוֹשִׁים בְּקֵלֵא;
 וְכִסִּיתׁ פָּגַם הַפֶּא בְּמִטְלָת,
 אֲשֶׁר עָשָׂה לְכָל-סֵלֶת סִטְלָת,
 וְחוּזִים פּוֹחֲזִים, רוּדִים פְּרוּדִים,

- וְזֶה נִוְדַע וְכִי הַכֹּל מְצִידִים.
 175 וּפֹא פִתַּח אֲנִי הַסֶּה בְּמִלָּה:
 אֲנִי לֹא אֶחְרִישׁ זֹאת הַקְּלָלָה
 בְּאִישׁ, אִשָּׁה, וְזָפִים עֲנִיפִים,
 וְהַרְבִּים רְעֻבִים וְעֲטוּפִים:
 אֲנִי עֹשֶׂה לְכָל-דְּוִים סְדוּיִם,
 180 וְכִיסִים בְּקַסְפִּים בִּי מְלֵאִים,
 וְהַתּוֹעוֹת בְּתוֹעְפוֹת עֲטוּפוֹת,
 וּבְצַנִּים עֲנִיפִים הֵן עֲנוּמוֹת:
 וְשִׁבְחָה לְצַדִּי אוֹ חֲמָצְלִים,
 אֲשֶׁר עֲלִים לְחַר מְשִׁים עֲצֵלִים.
 185 אֲנִי צַדִּי לִפְא צְדָה לְקַחְתּוֹ.
 וְכֵה דַבָּר לְאַחִיו בְּחֻמְתּוֹ:
 שְׁמַע, עֹשֶׂה מַתִּים אֵלֶם אֶפְלִים,
 וְנוֹתֵן שׁוֹפְטִים שׁוֹטִים קְסִילִים,
 אֲנִי צְעִיף לְכָל-צָנָף וְצָבָא,
 190 לְכָל-בָּא לְעֲשׂוֹת עִמִּי מְרִיבָה,
 וְכָל-עֹשֶׁב אֲשֶׁר יִיבֵשׁ וַיִּמַּח,
 הֲלֹא עוֹד בִּי קַקְדָם שָׁב וַיִּצְמַח:
 אֲבָל הַקּוֹף תָּנָה לְבָד לְהַאֲשִׁים,
 אֲשֶׁר הַמְעֲשִׂים שָׁם מְצַקְשִׁים,
 195 וְהַקּוֹף אֲזוֹ מֵאֵר עֲלָמָה חֲמָתוֹ
 עֲלֵי צַדִּי וְכֵה אָמַר לְשַׁעְתּוֹ:

177-176 זאת הקללה, של העין, והיא נוהגת באיש וגם באשה.
 182 ובצנים, ובימי הקור.

- שמע. נוחן לך-צבים צצבים.
 קר קצר קף לבנות נדיבים.
 אני מלביש לך-רצים קרצים.
 ואיש גבוש בקש תוף ידועים. 200
 ומשיב יחי מקשיב לשואלו.
 ולכבו ישו קרבו בשכלו:
 לכה אל ריש. בתוף צדה רצדה.
 ומצחים לנרצחים לשמדה.
 ואז הריש ינצנצ בראשו: 205
 אבוי לרב אשר חציו גישו.
 לקרים געשה להם קברים
 וחון חרון ולאחים אחרים.
 וכי תקנה מארסה מאוסה:
 וגיא ויזה ורועה בהדסה. 210
 וצובק לשין מלשין ומצרים
 מאד למת לך-ברים שקרים.
 אני שין חרוק שניו וישוק
 וצל שיו חלף לסיד ויקרק:
 שמע. חרסה קבית חסה ובלה 215
 ומרצלה תמוכת שם תמלה.
 אני עשה לאוננים שאננים.
 לך-תועה תשוועה עם ששונים;
 לכה אל תו. ישו חרות למחרות.
 וצין גבע לה נקצת בצרות. 220

206 לרב, לאות ריש, אשר חציו, היינו הקוף מוציא עליו
 לעו, כפי שהוא ממשיך ואומר.

- בַּתִּחֲתָיִים הֲלֹא מוֹרִיד לְסַיִם
 אֲלֵי סִיּוֹת שְׂמִיּוֹת בַּשָּׁמַיִם.
 אֲנִי נִקְוֶה יֵשׁוּ עַל-דִּלְתוֹת שַׁיָּן:
 שָׁגַם מֵה-לָךְ מִגִּלְתָּה סוֹד וּמִלְשִׁינָי.
 225 בַּתּוֹךְ נָאִי אֲנִי עֹשֶׂה תְּנָאִי
 מִקְרִימִים מֵאֵד נֹאמַת לְכָל-אֵי:
 וְאַלְף יַעֲשֶׂה בְּנִים אֲבָנִים
 וְהַמּוֹלִים אֲמוּלִים נֶאֱנוּגִים.
 אֲנִי אֶלְף עֲלֵי לֶבָם יְדַבֵּר.
 230 לְהַשְׁקִיט רִיב, לְטוֹב מַלִּים יַחֲבֵר:
 הֲלֹא אַחִים בְּנֵי אֶסֶד אֲנַחְנוּ
 מְרִיבָה אֵל תְּהִי בִּינְכֶם וְנִחְנוּ.
 הֲלִנְצַח אַחֲיֶכֶם תַּעֲנִישׁוּ.
 יִמֵּן הַמַּחְלֶקֶת תִּמְרִישׁוּ.
 235 אֲנִי אֶקַח גְּבִיר הַבַּיִת בְּבֵיתִי.
 וְאַהֲנֶה אָב לְכָל-נֶעַר וּפְתִי.
 וּבֵית יִקַּח לְגַמֵּל עַל גְּרָכּוֹ.
 וּפֶת בַּג יַעֲשֶׂה מְזוּן לְמַלְכוֹ.
 וְהַגַּמֵּל בְּדֹלֶת יִתְחַבֵּר.
 240 וְגֵד גְּדִי וְסִנּוּק לֹא, וּמִשְׁבֵּר.
 וְעַם דֹּלֶת וְהֵא נִהְיָה חֲבָרִים,
 וְנוֹדָה אֵל אֶשֶׁר יֵצֵר מְאוּרִים.

225 בתוך נאי, בתוך נוי.

229 אזי, בסוף החיכוח אומרת האלף את מלתה האחרונה.

240 וגד, שבת סו, ב. והוא לחש: התמזל מול, ואל תהיה עיף.